

Roela Keskkool

EINO IGO – SÕJA- JA TÖÖVETERAN

Kodu-uurimistöö

Koostaja: Silva Junolainen (10. klass)
Daisy Matsalu (10. klass)

Juhendaja: Maret Tralla

Roela 1985

SISUKORD

Sissejuhatus	3
1. Eino Igo – sõja- ja tööveteran	4
Kokkuvõte	6
Kasutatud kirjandus	7

SISSEJUHATUS

Ikka on harjutud kangelasi sõjapäevilt otsima meie kodurajoonist, alevist väga kaugel. Tihti kipume unustama neid inimesi, kes iga päev meie kõrval elavad ja töötavad. Veteranid on enamasti tagasihoidlikud ja vaiksed inimesed, nii et neid ei oska kunagiste mehiste tegudega sõjateedel seostadagi. Üks selliseid inimesi ongi Eino Igo, kellest antud töös juttu tuleb.

1. EINO IGO – SÕJA- JA TÖÖVETERAN

Eino Matvei p. Igo on sündinud 22. nov. 1913. a. Leningradi oblastis Krasnoje Selo rajooni Anniko külas, sepa perekonnas teise lapsena. Peres oli kolm poega ja kolm tütart. Rahvuselt on ta soomlane.

Alghariduse (1.-4. kl.) omandas Eino Igo Anniko küla algkoolis. Õpinguid jätkas talupoegade noortekoolis (5.-7. kl.) ja Uritski linna 1. Keskkoolis (8.-10. kl.). Suvel ja koolivaheajal oli isal abiks sepikojas (väärib märkimist, et Eino Igo vanaisa oli ka sepp. Töö anti põlvest põlve edasi), käis karjas, jaamas vaguneid laadimas ja sadamas abitöid tegemas.

1928. a. astus Eino Igo kommunistlikuks nooreks. 1929. a. organiseeriti kodukülas kolhoos.

Pärast keskkooli lõpetamist 1932. a. läks Eino Igo tööle kolhoosi raamatupidajaks.

1935.-1937. a. teenis sõjaväes Doni ääres Svoboda linnas kasakate ratsapolgus. Päeval toimusid õppused, õhtul aga õpetas ta sõduritele vene keelt ja matemaatikat.

1937. a. astus NLKP liikmeks.

Pärast sõjaväeteenistust läks Eino Igo tööle kodukülla külanõukogu sekretäriks.

1939.-1940. a. võttis Eino Igo osa Soome sõjast. Pärast sõda teda ei demobiliseeritud ja ta jäi sõjaväkke Soome piirile.

15. juunil 1941. a. pidi toimuma nende sõjaväeosas spordipidu – võistlused, kuid lund sadas sellel päeval maha umbes 20 cm ja võistlused lükati edasi 22. juunile, ent 22. juunil 1941. a. algas sõda.

1941. a. juunis oli Eino Igo kahurväe patarei poliitjuht Karjala rindel.

1941. a. augustis piirati patarei Laadoga järve taga sisse. Algas võitlus. Täagirünnakuga vaenlane purustati.

1941. a. autasustati Eino Igot lahingutes ülesnäidatud vapruse eest Laadoga järve juures Karjala rindel Punatähe ordeniga.

Eino Igo patarei kolis üle Laadoga järve praamidil Valamo saarele. Vaenlase lennukid tulistasid praame. Saarel oldi kaks nädalat ja siis tuldi edasi Leningradi rindele.

Blokaadirõngas Leningradi ümber hakkas koomale tõmbuma. Leningradi lähistel, Mga jaama juures, toimusid lahingud, millest Eino Igo ka osa võttis. 7. septembril 1941. a. sai ta käest haavata. Saadeti Leningradi haiglasse. Paranedes läks ta uuesti rindele.

Eino Igo 1941. a.

8. sept. sulgesid Saksa väed maa poolt Leningradi blokaadirõngasse. Alates 8. septembrist peeti Leningradiga ühendust ainult Laadoga järve ja õhutee kaudu, mis linna kaitsmist märksa raskendas. Schlüsselburgi jõudes tegid Saksa väed katset forsseerida Neeva ja Soome vägedega Karjala maakitsusel ühineda, kuid said vastulöögi Neeva operatiivgrupilt, kes kaitses jõe paremat kallast sõjalaevade toetusel.

Septembri lõpuks oli rinne Leningradi lõunapoolsetel lähistel lõplikult stabiliseerunud. Linna blokeerisid Saksa väed, kellede vasak tiib ulatus Soome laheni, parem tiib aga Laadoga järveni. Kõik teed, mis Leningradi meie maa keskosaga maad mööda ühendasid, olid läbi lõigatud. Kuid vaenlane ei suutnud vallutada linna Neeval. Lahingutegevus võttis pikaleveniva iseloomu.

1941. a. oktoobrist kuni 1942. a. jaanuarini toimus Neeva jõe lahing. Nõukogude väed asusid Neeva jõe paremal kaldal, vaenlased vasakul kaldal. Vaenlane löödi tagasi ja nõukogude väed hõivasid 1,5 km pikkuse platsdarmi Neeva kaldal.

1942. a. sai Eino igo teistkordselt haavata.

Suutmata Leningradi vallutada, otsustas Saksa väejuhatuse murda linna kaitsjate vastupanu kestva blokaadiga, pideva suurtükiväe ja õhurünnakutega.

Väga raske oli Leningradis 1941. aastal kui vaenlane pani põlema toidulaod.

1941/42. a. talvel langes päevane leivanorm 125 grammini. Blokaadi kestel suri nälga üle 640 000 inimese. (1., 409) Vastupanu jätkus näljast, külmast ja linna pidevast tulistamisest hoolimata.

Eino Iga elas üle ka Leningradi blokaadi. Ta oli siis 28 aastane ja kaalus 37 kg.

1942. a. anti talle medal „Vapruse eest“ Leningradi kaitsmise eest.

1943. a. sai Eino Igo põrutada. Ta viidi lennukiga Omski linna haiglasse. Pärast paranemist ta demobiliseeriti. Sellega oli lõppenud Eino Igo sõjamehetee.

Pärast sõda töötas ta sepp-keevitajana Kullaarus 1952. aastani ja seejärel Roelas.

Eino Igo 1984. a.

KOKKUVÕTE

Roela sovhoosi parteibüroo sekretär sm. Aksel Kuus iseloomustab Eino Igot järgmiselt:

„Töötas Roela sovhoosis sepana alates 1952. aastast kuni 1979. aastani, mil siirdus vanaduspensionile.

Oli tunnustatud töömees majandis, austas töödistsipliini ja nõudis seda ka teistelt. Kommunistina on ta aktiivselt osalenud ühiskondlikus tegevuses (majandi parteibüroo liige, parteigrupi organisaator, klubi taidleja). Tema poolt koosolekutel väljaöeldud mõtted ja arvamused on alati asjalikud ja printsipiaalsed.

Ka praegu on ta täpne ja kohusetruu: jõuab alati õigeaegselt parteikoosolekule, ei hiline liikmemaksu tasumisega jne.

Oma aktiivse ellusuhtumisega on ta eeskujuks meie noortele.“

KASUTATUD KIRJANDUS

1. Eesti Nõukogude Entsüklopeedia, 4. kd., Tln., 1972.
2. Eino Igo meenutused.
3. Aksel Kuus „Hinnang Eino Igole“.